ПЛАН Б: КОНАЧНО СРПСКО ПОЛИТИЧКИ КОРЕКТНО РЕШЕЊЕ ЗА КОСМЕТ, ИЛИ: ЈЕДНА ТУЖНА ХУМОРЕСКА

Већински у мањине

Видимо да је планетарни тренд — пожељност без премца — апсолутна заштита мањина. Било где, било кад, било каквих (осим у једном случају: ако је реч о српској мањини на Космету, ваљда зато што је још увек прејака свест да је то само део српске већине у Србији). Дакле, да би заштитили своје елементарно преживљавање и виталне интересе, Срби на Косову морају наступити модерније и флексибилније и већински се учланити у мањине. И то у мањине које су прихватљиве, које су in, које су мерна јединица политичке коректности и које ће сигурно изазвати саосећања светског јавног мнења

Пише: Димитрије Ђурић

Хајде да се сви сложимо бар у једној ствари: Срби своје послове, на свим нивоима, морају водити много модерније и флексибилније. Применити пакет сасвим нових техника и правило генијалног Никола Макијавелија — променити ако треба све, да би се сачувало оно једно, суштинско, оно до чега нам је заправо једино стало. Морају употребити свој несумњиви таленат, креативност, шарм, фину дрскост, као и оних неколико чувених квалитета по којима су остали на цени и у време најжешће блокаде (што показује да ти квалитети нису само локални мит, него су и емпиријски доказани у међународној размени). Не мислим при том на куратост, то су Павићеве форе за опчињавање незбринутих домаћица и подизање тиража, него на још неке наше компаративне предности тражене скоро као та.

Елем, видимо куда све ово води, пре свега на Косову и у Метохији. (Чак је и Ољи Бећковић јављено, што јој је знатно поправило утисак.) Такође, видимо јасно какви су трендови, мода, директиве, пожељни модели понашања. Па гледате ваљда „Дневник”?! Нема дана да нас — по целој скали националне покривености — не подучавају да не малтретирамо инвалиде, да не убијамо кучиће и не правимо бифтеке од њих, да редовно уплаћујемо прилоге у хуманитарни фонд за лечење стерилитета мачака бескућница, да стајемо на црвено светло, да не млатимо своје жене и не облубљујемо туђе, да не продајемо своју децу испод цене на илегалним тржиштима белог робља, да пристанемо на научну истину по којој и два мушкарца у међусобном односу могу добити дете ако им буде допуштено да га усвоје, да не правимо нагле прелазе са лаких на тешке дроге и обрнуто, да почнемо масовно да запошљавамо особе са хендикепом и ометене у развоју, да не будемо глупи „нормалци” него да се ородимо са мањинским групама и њиховим легитимним организацијама (од славних малих вештаца, преко асова квидича, до нетипичних хормоналних структура).

Пошто ми боље него ико слутимо зашто морају све то баш нама да утувљују у главу, и шта смо све спремни да учинимо кад нам падне мрак на очи — крајње је време да баш то претворимо у поље дуго чеканог преокрета! Да баш ту покажемо колико можемо да будемо *in*, колико смо спремни да своје демодиране принципе жртвујемо или потиснемо, како бисмо се и ми најзад учланили у савремени свет. Поврх свега, мајсторство је да баш тај досадни пакет, који конзервативна и затуцана Србија сматра програмом за мучење, претворимо у оружје у српским рукама.

НОВА ИНТЕЛИГЕНЦИЈА ЗА НОВУ РЕАЛНОСТ

Пошто као народ и држава немамо много времена, а ја као до гуше задужена јединка имам још мање, применимо онда овај дрски програм одмах и тамо где је најтеже. А где је данас теже него тамо где је одувек најтеже — на Косову?!

Видимо да је планетарни тренд — пожељност без премца — апсолутна заштита мањина. Било где, било кад, било каквих (осим у једном случају: ако је реч о српској мањини на Космету, ваљда зато што је још увек прејака свест да је то само део српске већине у Србији). Дакле, да би заштитили своје елементарно преживљавање и виталне интересе, Срби на Косову морају се већински учланити у мањине. И то у мањине које су прихватљиве, које су *in*, које су мерна јединица политичке коректности и које ће сигурно изазвати осећања светског јавног мнења.

Већински у мањине, да не би мањински нестали у тамошњој протежираној већини!

Све владине агенције, комисије, координациони центри... треба хитно да се баце на посао прављења спискова и распореда учлањивања. Неку важну зграду, рецимо општину Северна Косовска Митровица, требало би иселити и претворити је — рецимо — у седиште Светске геј конфедерације. Цео политички врх косовских Срба требало би да присуствује свечаном отварању и вечери која би била приређена потом (те да се у току вечере, наравно, на време повуку и изгубе). Уколико је могуће да се неко од њих жртвује и за степен више, ваљало би; ако није, требало би да као појачање инкорпоришу одговарајуће кадрове из Београда. У том истом смислу, у Косовској Митровици требало би направити најавангарднији позоришни фестивал на свету, рецимо позориште без представа, обезбедити му велики буџет и ултраатрактивне госте; зна се да идеалног управника и селектора већ имамо, не морамо да се бринемо. У Зубином Потоку ваљало би организовати, на пример, светско првенство у фудбалу без ногу, кошарци без руку и одбојци без лопте. У Лепосавићу и дубље на јужним падинама Копаоника требало би направити највећи резерват за лечење алкохоличара и Индијанаца у Европи. Брижит Бардо, ту животињску Мајку Терезу, требало би неизоставно мотивисати на прави начин да прихвати високо покровитељство и узме у заштиту псе, мачке, кокошке, морке, домаће голубове, козе, краве... у деловима Космета где су Срби и после свега већина; седиште њеног штаба могло би да буде у Великој Хочи.

Паметним и маштовитим приступом, могло би се пронаћи сигурно више хиљада занимљивих групација и програма, те основати мрежа НВО које ће те програме артикулисати и радити на прављењу буке око њих. Алијанса свих оболелих од каријеса, Удружење корисника катетера, Лига православаца обрезаних из убеђења или медицинских разлога, Центар за социјализацију пушача празних лула, асоцијације писаца без књига, редитеља без филмова, сликара без атељеа, проститутки без муштерија и социјалне заштите.

И тако редом. То је, у ствари, једна бескрајна игра која саму себе развија и надахњује. Могу се ту опрати и пристојне паре, што пример оних с националном покривеношћу (или откривеношћу) јасно показује. А ми не можемо овде изложити баш све елементе наше програмске визије, јер ово читају — знамо поуздано — и они којима не би требало баш све сервирати на тацни.

У сваком случају, смисао овога је јасан.

Ставити у други план неубедљиве политичаре (а сви су политичари данас, са нашим оволиким искуством, неубедљиви), њихове странке, организације и псеудониме, све ислужене форме из једног времена које је, на срећу или на жалост, заувек иза нас.

Кад онај Финац каже оно што знамо да ће рећи, озбиљан као да је то он сам написао, онда са хиљада косметских (српских) адреса треба да се огласе — не Срби! — већ најбогатија и најзанимљивија лепеза мањина, мањинских група и њихових организација на свету! Замислите саопштење: „Светска геј конфедерација позвала је данас Српску војску да под своју заштиту стави северни део Косова, као и друге области Покрајине у којима се простире мрежа ове Конфедерације, јер постојеће самозване снаге реда нису у стању да гарантују безбедност. Светска геј конфедерација позива америчку администрацију и политичко вођство НАТО-а да подржи њене апеле за помоћ, а посебно се обраћа својим члановима, истомишљеницима и симпатизерима да буду максимално солидарни у овом тешком тренутку.” А?

То можда није довољно за повољно решење, али шансе су нам двоструко веће. Бар! Уосталом, изгледа да само још то нисмо пробали. Па да пробамо. Само да видим, да ослушнем, да ме жеља мине, после може да се...

Ај, сад. Размислите о томе. Није ово обична зајебанција. **<**